

maar at skabe gode Vilkaar for Grønlænderne, og Betingelsen herfor er blandt andet, at vi lærer at kende dem og de Forhold, hvorunder de lever, og ud fra dette Kendskab imødekommer deres berettigede Ønsker og Krav, saa vidt som vore økonomiske Kræfter og Eyster rækker. Men selvfølgelig maa man gaa frem med en vis Forsigtighed; særlig i dette Forhold gælder det, at Hastværk er Lastværk. Det nytter kun lidt at ville forsøge paa at revolutionere Forholdene i Grønland ved saadanne Lovbestemmelser, som forudsætter en Udvikling og en Modenhed hos den grønlandske Befolkning, som den slet ikke er i Besiddelse af. Det vilde blot føre til Spild af baade Tid og Kræfter, der, anvendte paa en hensigtsmæssig Maade, kunde være blevet af uvurderlig Betydning for Landet. Vort Arbejde for Grønlænderne maa lægges til Rette paa en saadan Maade, at det ikke gaar i hurtigere Tempo, end at Grønlænderne selv formaar at følge med. Det er min Overbevisning, at det Hensyn maa tages under alt Arbejde for at komme Grønlænderne til Hjælp, hvis dette Arbejde skal svare til sin Hensigt. De Opgaver, vi har at løse i Grønland, vil kræve baade Tid og Taalmodighed — jeg gentager: Taalmodighed. Vi har her at gøre med et Folk, der i kulturel Henseende i al Almindelighed staar paa et helt andet Udviklingstrin end vi herhjemme, et Udviklingstrin, som vort Folk for længst har tilbagelagt. Men nu er vi, tror jeg, i det heldige Tilfælde, at Forholdene i høj Grad kommer os til Hjælp. For det første vil jeg gerne understrege, at jeg har et meget stærkt Indtryk af, at Grønlænderne er os venligt sindede. Overalt blev vi, da vi var deroppe forleden Aar, modtaget med en Venlighed og en Imødekommenhed, som bedre end mange Ord fortalte os, at deroppe var vi blandt Venner. Selv fra den allerfattigste Grønlænderhytte blev vi hilset med det danske Flag, og overalt frembar man Ønsket om at lære Dansk. Vi modtoges af den grønlandske Befolkning med en Fortrøstning og Tillid, der mange Gange i sin Naivitet gav sig helt rørende Udslag. For det andet har jeg det bestemte Indtryk, at Interessen for Grønlænderne og for grønlandske Forhold herhjemme i Folkets brede Lag for Tiden er saa levende som nogen Sinde før. Tager vi disse Forhold i Betragtning, tror jeg at turde paastaa, at Danmarks Skæbnetime i Forholdet til Grønland er inde netop nu. At komme Grønlænderne til Hjælp med at tage sig af deres egne Anliggender paa bedst mulig Maade, dette synes jeg er en Opgave, hvorom vi maa

kunne samle de forskellige politiske Partier i et fælles Arbejde uden smaaligt Hensyn til partipolitiske Delingslinier; jeg har den bestemte Tro, at i samme Grad som det lykkes den danske Rigsdag at holde de herhenhørende Spørgsmaal — jeg tænker her paa alt, hvad der vedrører Grønland — hævet over Partipolitik, i samme Grad skal det nok vise sig, at det vil lykkes at knytte Baandene mellem Danmark og Grønland paa en saadan Maade, at de neppe nogen Sinde vil søndres.

Med disse Ord skal jeg anbefale det foreliggende Forslag til hurtigst mulig og mest velvillig Behandling, idet jeg i øvrigt forbeholder mig paa et senere Tidspunkt af Forhandlingerne at foreslaa Forslaget henvist til Behandling i et Udvalg.

Vanggaard: Ogsaa jeg skal fatte mig i Korthed, da jeg gaar ud fra, at de nærmere Forhandlinger om Enkelthederne bedst foregaar i et eventuelt kommende Udvalg. Vi har jo haft Sagen til første Behandling her i Tinget før, ved et Lovforslag, der næsten var enslydende med dette, og jeg skal derfor give den forrige Ordfører (Kammersgaard) Ret i, at en detailleret Gennemgang under disse Omstændigheder nu ikke synes paakrævet.

Noget af det særlig nye i dette Lovforslag fremfor Loven af 1908 er jo Indførelsen af Sysselraadene, som egentlig er en Genoplivelse af de gamle Forstanderskaber, Koloniraadene, idet det har vist sig, at Kommuneraadene ikke helt har kunnet magte Opgaverne. Ligeledes foreslaas det, at de Danske faar Adgang til at være Medlemmer af alle Raadene paa Grønland. Det anser jeg for et stort Fremskridt, idet det var udelukket efter Loven af 1908; dette har utvivlsomt bidraget til at fjerne de Danske og Grønlænderne fra hinanden. Vi mødte da ogsaa paa vor Rejse, som det ærede Medlem Hr. Kammersgaard omtalte, overalt i Kommuneraadene Ønsket om, at de Danske maatte faa Adgang til at være Medlemmer af Raadene, saa at de Misforstaaelser, der kan opstaa mellem Danske og Grønlændere, derved fik Mulighed for at kunne udjævnes straks, ved at man paa heldig Maade kunde forsyne hinanden med Oplysninger. Grønlænderne har i det hele vist megen Interesse for deres Styrelsesorganer, og en fortsat Udvikling paa dette Omraade er derfor paa sin Plads.

Jeg nærer nogen Betænkelighed ved, at det i Lovforslaget bestemmes, at Landsfogderne, de tidligere Inspektører, skal have en Uddannelse, der svarer til den,